

Sygn. akt III APa 27/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Gerszewska (spr.)
Sędziowie:	SSA Alicja Podlewska SSA Michał Bober
Protokolant:	sekr. sądowy Sylwia Gruba

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r. w Gdańsku

sprawy J. P.

przeciwko Urzędowi Gminy I.

o zapłatę

na skutek apelacji J. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu- IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 sierpnia 2017 r., sygn. akt IV P 4/17

1. oddala apelację.
2. zasądza od J. P. na rzecz Urzędu Gminy I. kwotę 2,700,00 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

SSA Alicja Podlewska SSA Małgorzata Gerszewska SSA Michał Bober

Sygn. akt III APa 27/17

UZASADNIENIE

Powód J. P. domagał się zasądzenia od pozwanego Urzędu Gminy I. kwoty 61.680,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2015r. do dnia zapłaty, z tytułu jednorazowej odprawy w związku z przejściem na rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, kwoty 41.120,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2015 r. do dnia zapłaty, z tytułu nagrody jubileuszowej oraz zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwany w odpowiedzi wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

I. zasądził od pozwanego Urzędu Gminy I. na rzecz powoda J. P. kwotę 61.080,00 zł tytułem odprawy rentowej wraz z ustawowymi odsetkami za czas opóźnienia od dnia 17 lutego 2015r. do dnia zapłaty,

II. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.894,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 810,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

IV. wyrokowi w punkcie I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 10.280,00 zł, wskazując następujące motywy rozstrzygnięcia:

W dniu 5 grudnia 2010 r. J. P. został wybrany na stanowisko Wójta Gminy I..

W dniu 28 lipca 2011 r. w miejscowości N. powód, będąc w stanie nietrzeźwości 0,31 mg/l, kierował samochodem osobowym na drodze publicznej. Za wyżej popełniony czyn został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Działdowie z dnia 11 stycznia 2012 r., sygn. akt II K 663/11 - na mocy art. 178a § 1 k.k. została mu wymierzona kara 30 stawek dziennych grzywny po 100 zł.

W lipcu 2013 r. Wojewoda (...) - (...) wydał zarządzenie zastępcze stwierdzające wygaśnięcie mandatu wójta.

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2014 r., sygn. akt II SA/OI 859/13 Wojewódzki Sąd Administracyjny w O. oddalił skargę powoda na w/w zarządzenie Wojewody.

Wyrokiem z dnia 16 października 2014 r. Naczelny Sąd Administracyjny oddalił skargę powoda od w/w wyroku WSA w Olsztynie.

W związku z w/w prawomocnym wyrokiem NSA stosunek pracy powoda z Urzędem Gminy I. został rozwiązany z dniem 16 października 2014 r. z powodu wygaśnięcia mandatu.

W trakcie trwania stosunku pracy powód zachorował i nieprzerwanie od dnia 18 sierpnia 2014 r. do 15 lutego 2015 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim - pobierał zasiłek chorobowy.

W dniu 2 lutego 2015 r. powód wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z wnioskiem o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2015 r. ZUS przyznał powodowi rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 16 lutego 2015 r., tj. od dnia zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, na okres do dnia 31 marca 2016 r.

Wnioskiem z dnia 8 marca 2016 r. powód wystąpił do organu rentowego o ponowne ustalenie prawa do renty. Orzeczeniem Lekarza Orzecznika z dnia 8 kwietnia 2016 r. powód został uznany za częściowo niezdolnego do pracy okresowo do dnia 30 kwietnia 2018 r. i decyzją z dnia 6 maja 2016 r. organ rentowy przyznał mu rentę w tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres.

Powód na dzień rozwiązania stosunku pracy posiadał staż pracy w wymiarze ponad 44 lata.

Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne Sąd stwierdził, że przed rozwiązaniem stosunku pracy, tj. przed dniem 16 października 2014 r. powód zachorował, był niezdolny do pracy i przebywał na zwolnieniu lekarskim pobierając zasiłek chorobowy. Po rozwiązaniu stosunku pracy powód nadal chorował i pobierał zasiłek chorobowy, a następnie nabył prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, a skoro tak, to nie ulega wątpliwości, że rozwiązanie

stosunku pracy pomiędzy powodem a pozwanym nastąpiło przed nabyciem przez powoda prawa do renty, jednakże przyznanie renty jest konsekwencją sytuacji bezpośrednio poprzedzającej ustanie zatrudnienia. Zatem, w ocenie Sądu, między ustaniem stosunku pracy a przejściem na rentę istniał związek funkcjonalny, który jest wystarczający do nabycia przez powoda prawa do odprawy rentowej, niezależnie od przyczyny, jaka doprowadziła do ustania stosunku pracy.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego z ostrożności procesowej zarzutu nadużycia przez powoda prawa podmiotowego, Sąd w pierwszej kolejności wskazał, że stosownie do treści art. 8 k.p. nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Nie ulega wątpliwości, iż stosowanie art. 8 k.p. może mieć charakter tylko wyjątkowy, gdyż inaczej prowadziłoby do podważenia bezpieczeństwa obrotu prawnego. Sąd podkreślił, że odprawie rentowej przypisuje się charakter quasi wynagrodzeniowy. Jest ona świadczeniem jednorazowym, przysługuje niezależnie od sposobu i przyczyny rozwiązania stosunku pracy. Nadto uzależniona jest ona od stażu pracy, ale nade wszystko istotny jest jej cel, tj. złagodzenie skutków utraty pracy i przejścia na rentę. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 marca 2009r. II Pk 238/08 "... ten cel wyłącza możliwość oceny roszczenia o odprawę z punktu widzenia niezgodności z zasadami współżycia społecznego z powołaniem się na sposób i przyczynę rozwiązania stosunku pracy, jako jedyne elementy mające świadczyć o nadużyciu prawa. Z założenia bowiem odprawa emerytalno-rentowa nie jest powiązana ze sposobem i przyczyną ustania stosunku pracy, nie spełnia funkcji wychowawczej lecz ma charakter kompensacyjny." Dlatego też, w ocenie Sądu, brak było podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 8 k.p.

Stosownie do treści art. 38 ust.3 pkt 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy przysługuje jednorazowa odprawa (Dz. U. 2016 r., poz. 902).

W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd co do związku pomiędzy nabyciem renty z tytułu niezdolności do pracy a ustaniem stosunku pracy. Związek ten może być czasowy, przyczynowy lub funkcjonalny. Związek między ustaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do renty może mieć charakter:

- czasowy, gdy ustanie stosunku pracy zbiega się w czasie z nabyciem prawa do renty niezależnie od przyczyny rozwiązania stosunku pracy,
- przyczynowy, gdy ustanie stosunku pracy następuje dlatego, że pracownikowi przysługuje prawo do renty,
- funkcjonalny, rozwiązanie stosunku pracy następuje wprawdzie przed ustaleniem prawa do renty, ale przyznanie renty jest konsekwencją sytuacji bezpośrednio poprzedzającej ustanie zatrudnienia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na mocy art. 38 ust.3 ustawy o pracownikach samorządowych, uwzględnił roszczenie powoda o odprawę rentową, o czym orzekł, jak w punkcie I wyroku.

Ustalając wysokość odprawy, Sąd zważył, że stosownie do treści pkt 3 ust. 3 art. 38 powołanej ustawy, po 20 latach pracy przysługuje odprawa rentowa w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia. Jeśli zatem powód legitymował się ponad 20-letnim stażem pracy, to zasądzona na jego rzecz odprawa wyniosła 61.680,00 zł, co stanowiło wysokość sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. podkreślając, że prawo do odprawy rentowej powstaje w dacie przyznania prawa do renty, jeżeli następuje to po pewnym czasie od rozwiązania stosunku pracy. Data, od której przyznano rentę jest datą „przejścia na rentę” i zarazem terminem wymagalności odprawy. Powód przeszedł na rentę z tytułu niezdolności do pracy z dniem 16 lutego 2015 r. i od tej daty była wymagalna odprawa rentowa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2016 r. II PK 130/15).

Powództwo o zapłatę nagrody jubileuszowej Sąd uznał za bezzasadne.

Zgodnie z art. 38 ust.2 pkt 6 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych nagroda jubileuszowa przysługuje w wysokości 400% wynagrodzenia miesięcznego po 45 latach pracy.

Stosownie do treści § 8 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1786) pracownik samorządowy nabywa prawo do nagrody jubileuszowej w dniu upływu okresu uprawniającego do tej nagrody albo w dniu wejścia w życie przepisów wprowadzających nagrody jubileuszowe. Zgodnie z ust. 5 nagrodę jubileuszową wypłaca się niezwłocznie po nabyciu przez pracownika samorządowego prawa do tej nagrody. Na mocy ust.8 w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę pracownikowi samorządowemu, któremu do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej brakuje mniej niż 12 miesięcy, licząc od dnia rozwiązania stosunku pracy, nagrodę tę wypłaca się w dniu rozwiązania stosunku pracy.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, na dzień rozwiązania stosunku pracy powód J. P. legitymował się ponad 44 letnim stażem pracy, zatem mógłby nabyć prawo do nagrody jubileuszowej na mocy art. 8 ust.8 powołanego wyżej rozporządzenia, gdyby stosunek pracy, w którym pozostawał, ustał w związku z przejściem na rentę. W sytuacji powoda pomiędzy rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na rentę nie istniał związek wymagany przez art. 8 ust. 8 rozporządzenia. Dla nabycia prawa do nagrody jubileuszowej na podstawie tego przepisu nie wystarcza bowiem związek funkcjonalny pomiędzy ustaniem stosunku pracy a przejściem na rentę, tak jak to ma miejsce w przypadku odprawy rentowej. Dla nabycia prawa do nagrody jubileuszowej, na podstawie art. 8 ust.8 rozporządzenia, konieczne jest istnienie związku przyczynowego między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2016 r. II PK 15/15).

Wobec powyższego na mocy art. 8 ust.8 rozporządzenia z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych a contrario Sąd oddalił żądanie powoda w zakresie żądania przyznania nagrody jubileuszowej, o czym orzekł, jak w punkcie 2 wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98, 100 i 108 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6, § 9 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800). Powód dochodził łącznie kwoty 102.800 zł, zaś spór wygrał co do kwoty 61.680 zł, a więc w 60%. Powód uiścił opłatę od pozwu w kwocie 5.140 zł, zatem należna z tego tytułu kwota od pozwanego wynosi 3.084zł (60% z kwoty 5140 zł). Obie strony były reprezentowane przez zawodowych pełnomocników, którzy wnieśli o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Przy wartości przedmiotu sporu 102.800 zł, w sprawach pracowniczych wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika wynosi kwotę 4050 zł (75% z kwoty 5400 zł). Zatem mając na uwadze w jakich procentach strony wygrały spór pozwany jest zobowiązany do zapłaty powodowi - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - kwoty 810 zł (20% z kwoty 4050 zł).

O rygore natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na mocy art. 477² § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku wywiódł powód zaskarżając go w punkcie 2 i 3, zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku, poprzez błędne przyjęcie – sprzeczne z literalnym brzmieniem przepisów art. 38 ust. 2 pkt 6 ustawy o pracownikach samorządowych oraz § 8 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych – że nie zachodzi związek pomiędzy zakończeniem stosunku pracy powoda z pozwanym, a uzyskaniem przez powoda prawa do renty;
2. naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku poprzez wydanie wyroku w części oddalającej powództwo ze wskazaniem nieistniejącej podstawy prawnej;
3. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 k.p.c. poprzez lakoniczne, jednozdaniowe uzasadnienie zaskarżonej części wyroku, które to uzasadnienie uniemożliwia pełne odniesienie się powoda do jego treści.

Mając na uwadze powołane zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w punkcie 2 i 3 i zasądzenie na jego rzecz kwoty żądanej pozwem oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Przystępując do analizy apelacji wywiedzionej przez powoda, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd rozpoznając apelację związany jest przede wszystkim zakresem zaskarżenia, którego przekroczyć nie może, a skoro tak, to nie bez znaczenia dla rozważań Sądu Odwoławczego pozostawał fakt, że apelujący zaskarżył wyrok Sądu I instancji jedynie w części, tj. w zakresie punktu 2 i 3 kwestionując wyłącznie oddalenie powództwa w części dotyczącej żądania zasądzenia na rzecz J. P. kwoty 41.120 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu nagrody jubileuszowej. W pozostałym zakresie orzeczenie Sądu I instancji nie było kwestionowane.

Przechodząc do oceny zarzutów podniesionych przez powoda, w pierwszej kolejności należy wskazać, że niezasadny okazał się zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Zgodnie ze wskazanym przepisem uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Powszechnie w orzecznictwie przyjmuje się, iż zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w wyjątkowych okolicznościach, tj. jedynie wtedy, gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 stycznia 2013 r., III APa 63/12, LEX nr 1254543, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2013 r., I ACa 1075/12, LEX nr 1267341). W niniejszej sprawie takie wyjątkowe okoliczności nie wystąpiły. Zauważyć trzeba, iż rola uzasadnienia sądu pierwszej instancji nie ogranicza się tylko - co podnosił skarżący w uzasadnieniu wywiedzionej apelacji - do przekonania stron co do słuszności stanowiska sądu i zgodności z prawem orzeczenia, ale jego zadaniem jest także umożliwienie przeprowadzenia kontroli apelacyjnej. Spełnia ono także funkcję porządkującą, obligując stosujący prawo sąd do prawidłowej i pełnej rekonstrukcji stanu faktycznego i jego subsumcji do miarodajnej normy prawa materialnego, w następstwie czego dochodzi do jej konkretyzacji w sentencji wyroku. Dlatego też dwie podstawy rozstrzygnięcia: faktyczna i prawna powinny być spójne, tworząc logiczną całość (tak: teza 3 wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2013 r., I CSK 314/12, LEX nr 1307999).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego uzasadnienie zaskarżonego wyroku – wbrew twierdzeniom powoda - tworzy taką spójną i logiczną całość, albowiem Sąd I instancji w sposób – być może oszczędny – ale jednocześnie nie budzący wątpliwości, z powołaniem się na odpowiednie przepisy prawa, wyjaśnił, z jakiego powodu w jego ocenie powództwo, w zakresie wypłaty powodowi kwoty 41.120 zł z tytułu nagrody jubileuszowej, nie może zostać uwzględnione. Wyrok Sądu Okręgowego, poparty stosowną argumentacją prawną przystającą do dokonanych – bezspornych w toku procesu – ustaleń faktycznych, poddaje się kontroli instancyjnej, stąd zarzut naruszenia art. 328 k.p.c., uznać należało za bezzasadny.

O bezzasadności postawionego wyżej zarzutu świadczy również fakt, że skarżący w wywiedzionym środku zaskarżenia sformułował także zarzut naruszenia § 8 ust. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1786, ze zm.), a skoro tak, to uznać należy, że - wbrew twierdzeniom podniesionym w uzasadnieniu apelacji - nie miał wątpliwości, jakie przepisy zastosował Sąd I instancji dokonując oceny prawnej wyprowadzonego przez niego w pozwie żądania, nawet jeśli w uzasadnieniu powołał się na „artykuł cytowanego wcześniej rozporządzenia”, podczas gdy wskazany akt prawny zawiera „paragrafy”.

Takie sformułowanie nie może zostać uznane za jednoznaczne z niewskazaniem podstawy prawnej wyroku, albowiem ta bezsprzecznie wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Odnosząc się do - wskazanego wyżej - zarzutu naruszenia § 8 ust. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych, również uznać należy go za nietrafny. Jak wyjaśniał bowiem Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 marca 2016 r. (II PK 15/15LEX nr 2019522) pracownik samorządowy co do zasady nabywa prawo do nagrody jubileuszowej w dniu upływu okresu uprawniającego do tej nagrody albo w dniu wejścia w życie przepisów wprowadzających nagrody jubileuszowe (§ 8 ust. 1 rozporządzenia). Wyjątek od tej zasady przewidziany został w § 8 ust. 8 rozporządzenia, zgodnie z którym w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę pracownikowi samorządowemu, któremu do nabycia prawa do nagrody jubileuszowej brakuje mniej niż 12 miesięcy, licząc od dnia rozwiązania stosunku pracy, nagrodę tę wypłaca się w dniu rozwiązania stosunku pracy. W świetle tego przepisu, przesłankami nabycia prawa do nagrody jubileuszowej są ustanie stosunku pracy **w związku z** przejściem na emeryturę lub rentę i krótszy niż dwanaście miesięcy okres dzielący datę rozwiązania stosunku pracy od daty nabycia prawa do nagrody jubileuszowej. Z przepisu wynika też wprost, że świadczenie staje się wymagalne w dniu rozwiązania stosunku pracy, co wyklucza możliwość przyjęcia, że związek, o którym w nim mowa, może mieć charakter funkcjonalny. Związek funkcjonalny, którego istnienie między ustaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do renty jest w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego wystarczające dla nabycia prawa do odprawy rentowej w myśl art. 92¹ § 1 k.p., występuje bowiem wtedy, gdy rozwiązanie stosunku pracy następuje wprawdzie przed ustaleniem prawa do świadczenia, ale przyznanie świadczenia jest konsekwencją sytuacji bezpośrednio poprzedzającej ustanie zatrudnienia (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2000 r., III ZP 18/99, OSNP 2000 Nr 24, poz. 888; także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2011 r., II PK 149/10, LEX nr 794983 i tam powołane orzecznictwo). Świadczenie to staje się zatem wymagalne nie w dacie ustania stosunku pracy, ale w terminie późniejszym, tj. w dacie przyznania prawa do renty, co następuje po pewnym czasie od rozwiązania stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2012 r., I PK 24/12 OSNP 2013 nr 15-16, poz. 172, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2015 r., I PK 297/14, niepublikowany). Istnienie związku funkcjonalnego między ustaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do renty wyklucza możliwość stwierdzenia wymagalności zależnego od tego związku świadczenia na dzień rozwiązania tego stosunku pracy. W tej dacie nie istnieje bowiem żaden tego rodzaju związek, skoro przejście na rentę następuje dopiero po pewnym czasie od rozwiązania stosunku pracy.

W świetle treści § 8 ust. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. możliwe byłoby zatem przyjęcie konieczności istnienia jedynie związku przyczynowego bądź czasowego między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na rentę. Sąd Najwyższy - w powołanym wyżej orzeczeniu z dnia 8 marca 2016 r. - opowiedział się - i stanowisko to Sąd meriti w całej rozciągłości podziela i przyjmuje za własne - za wymogiem związku przyczynowego pomiędzy ustaniem stosunku pracy a przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy, biorąc pod uwagę wyjątkowość tego przepisu, co polega na tym, że chodzi w nim o przyznanie prawa do nagrody jubileuszowej pracownikowi, który nie uzyska wymaganego okresu pracy dla jej nabycia, bowiem stosunek pracy zostaje rozwiązany przed jego upływem w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy. Nagroda jubileuszowa nie ma na celu uposażenia pracownika w związku z uzyskaniem przez niego statusu rencisty, tak jak jest to w przypadku odprawy rentowej, czym uzasadnia się w orzecznictwie szerokie rozumienie związku między ustaniem stosunku pracy a przejściem na rentę. Nagroda jubileuszowa ma w istocie charakter premii i przysługuje za osiągnięcie określonego stażu pracy. Nabycie takiej nagrody pomimo nieosiągnięcia wymaganego okresu pracy, przepis § 8 ust. 8 rozporządzenia wiąże z zaistnieniem szczególnej sytuacji, a mianowicie niemożliwości osiągnięcia tego stażu z tej przyczyny, że stosunek pracy ustał wcześniej w związku (z powodu) przejścia na rentę z tytułu niezdolności do pracy. Chodzi zatem o to, ażeby rozwiązanie stosunku pracy ze szczególnych i niezawinionych przez pracownika przyczyn, bo na skutek de facto utraty zdolności do pracy nie zniweczyło możliwości uzyskania nagrody jubileuszowej, do nabycia której brakuje mniej niż 12 miesięcy.

Należy zatem w pełni zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zajętym w wyroku z dnia 12 lutego 2010 r., II PK 214/09 (LEX nr 589974), wyrażonym na tle identycznie brzmiącego jak § 8 ust. 8 rozporządzenia §

12 ust. 8 poprzednio obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 sierpnia 2005 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników samorządowych zatrudnionych w urzędach gmin, starostwach powiatowych i urzędach marszałkowskich (Dz. U. Nr 146, poz. 1223 ze zm.) oraz w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2011 r., I PZP 1/11 (OSNP 2012 nr 21-22, poz. 263), że dla nabycia nagrody jubileuszowej przez pracownika samorządowego - i to niezależnie od tego jakiego rodzaju stosunek pracy łączył go z pracodawcą - któremu brakuje mniej niż 12 miesięcy dla uzyskania do niej prawa, konieczne jest istnienie związku przyczynowego między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy. Jednocześnie Sąd Najwyższy w powoływanym już wyroku z dnia 8 marca 2016 r. (II PK 15/15) zaznaczył, że nie można postawić znaku równości pomiędzy wymaganiem związku ustania stosunku pracy z przejściem na rentę (emeryturę) dla celów odprawy i nagrody jubileuszowej z uwagi na zupełnie inne cele, jakie spełniają mają oba rodzaje tych świadczeń.

W analizowanej sprawie bezsprzecznie związek, o którym mowa powyżej nie istnieje, albowiem stosunek pracy łączący powoda z Urzędem Gminy I. został rozwiązany na skutek wygaśnięcia mandatu w związku z prawomocnym wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego oddalającym skargę na zarządzenie zastępcze Wojewody (...) - (...) z lipca 2013 r. stwierdzające wygaśnięcie mandatu wójta w związku z uprawomocnieniem się w dniu 29 marca 2012 r. wyroku Sądu Rejonowego w Działdowie ze stycznia 2012 r. skazującego powoda za popełnienie przestępstwa umyślnego ściganego z oskarżenia publicznego, polegającego na tym, że w dniu 28 lipca 2011 r. w miejscowości N. będąc w stanie nietrzeźwości 0,31 mg/l, kierował samochodem osobowym na drodze publicznej. Za wyżej popełniony czyn J. P. została wymierzona kara 30 stawek dziennych grzywny po 100 zł.

Jak wynika z powyższego, ustanie stosunku pracy powoda nastąpiło w związku z popełnieniem przestępstwa, nie zaś na skutek wydania decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych przyznającej mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Faktem jest, że przedmiotowe świadczenie zostało skarżącemu przyznane w dniu 28 kwietnia 2015 r., niemniej jednak pomiędzy uznaniem powoda za osobę niezdolną do pracy i w konsekwencji przyznaniem mu renty a rozwiązaniem łączącego go z pozwanym stosunku pracy nie wystąpił związek, który aktualnie czyniłby uprawnionym przyznanie mu prawa do nagrody jubileuszowej. Podkreślić trzeba, że powoływany wyżej przepis § 8 ust. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych stanowi wyjątek od ogólnie przyjętej zasady, o której mowa w § 8 ust. 1, a z której wynika, że pracownik samorządowy nabywa prawo do nagrody jubileuszowej w dniu upływu okresu uprawniającego do tej nagrody albo w dniu wejścia w życie przepisów wprowadzających nagrody jubileuszowe. W świetle tego przepisu (§ 8 ust.8) - którego wykładnia nie powinna być rozszerzająca - przesłankami nabycia prawa do nagrody jubileuszowej są ustanie stosunku pracy **w związku z** przejściem na emeryturę lub rentę i krótszy niż dwanaście miesięcy okres dzielący datę rozwiązania stosunku pracy od daty nabycia prawa do nagrody jubileuszowej – chodzi w nim o przyznanie prawa do nagrody jubileuszowej pracownikowi, który nie uzyska wymaganego okresu pracy dla jej nabycia, bowiem stosunek pracy zostaje rozwiązany przed jego upływem w związku z przejściem na rentę. Taki związek w analizowanej sprawie niewątpliwie nie zachodzi, albowiem rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło w związku z przejściem powoda na rentę lecz w związku z prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Działdowie skazującym powoda za popełnienie przestępstwa umyślnego ściganego z oskarżenia publicznego - a skoro tak to przyznanie mu prawa do nagrody jubileuszowej, która – jak wyjaśniał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego już orzeczenia z dnia 8 marca 2016 r. – ma odmienny charakter i cel od odprawy rentowej (które to świadczenie było mu należne, o czym zasadnie orzekł w zaskarżonym wyroku Sąd I instancji), nie było możliwe.

W konsekwencji powyższego za bezprzedmiotowy uznać należało podniesiony przez powoda w apelacji zarzut naruszenia art. 38 ust.2 pkt 6 ustawy o pracownikach samorządowych, który traktuje o wysokości nagrody jubileuszowej, albowiem ta kwestia - w świetle ustalenia, że J. P. nie przysługuje prawo do żądanego świadczenia - nie miała w analizowanej sprawie znaczenia.

Mając na uwadze poczynione ustalenia i rozważania, podzielając stanowisko Sądu I instancji i uznając apelację powoda za bezzasadną, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c., orzekł, jak w punkcie 1 wyroku.

W punkcie 2, Sąd, na mocy art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Małgorzata Gerszewska SSA Michał Bober SSA Alicja Podlewska